

BOURBON & LIES

BOURBON A LŽI

VICTORIA WILDER

BOURBON A LŽI

SÉRIA BOURBONSKÍ CHLAPCI
PRVÁ KNIHA

VICTORIA WILDER

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Victoria Wilder: BOURBON & LIES preložila Eva Terrero.

Translation © 2026 by Eva Terrero
Zodpovedná redaktorka: Veronika Simandlová
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

BOURBON & LIES
Copyright © 2023 by Victoria Wilder
All rights reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 93101 Šamorín,
Morušová 1951/5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover illustrations by Loni Carr, The Whiskey Ginger
Cover design by Echo Grayce, Wildheart Graphics

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-83-3
EAN 9788069010833

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Táto kniha je venovaná ženám, ktoré sú dostatočne odvážne na to, aby zachránili samy seba. Nezáleží na tom, či to bola významná životná udalosť alebo bežná chvíľa, ktorá vám pripadala dôležitá. Nečakali ste, kým dorazí kovboj na koni a zachráni vás.

Zvládli ste to celkom samy.

Ak však aj napriek tomu dúfate, že vás za to nejaký sexy „kovboj“ odmení, tak Grant Foxx je pre vás, kým dorazí ten skutočný...

POZNÁMKA K BOURBONU A LŽIAM

Aj keď je tento príbeh vymyslený, obsahuje niektoré ťažké témy, o ktorých by ste mali vedieť, ešte než sa pustíte do čítania.

V prvom rade sa príbeh točí okolo amerického Federálneho programu na ochranu svedkov. Je to len moja interpretácia, nikdy som nebola ja ani nikto z mojich známych súčasťou tohto programu, takže keď tvrdím, že tento príbeh je vymyslený, myslím to vážne.

Nasleduje zoznam citlivých tém, ktorými vám nechcem prezrádzať príbeh, no rada by som vás na ne upozornila v prípade, že by ste niektoré z nich považovali za príliš znepokojujúce: priamo opísané násilie a smrť; krvavé scény; rozhovor o zajatí; násilie voči ženám; prestrelka; násilie voči zvieratú; rozhovor o zomrelých rodičoch a rodine; zmienky o sexuálnom napadnutí; rozhovor o kanibalizme; rozhovor o vražde; hlavná postava, ktorá trpí posttraumatickým stresovým syndrómom; vulgárne vyjadrovanie a otvorene opísané sexuálne scény.

PRAVIDLÁ BOURBONU

Každý bourbon je whisky, no nie každá whisky je bourbon. Na to, aby sme bouron mohli nazývať bourbonom, musí spĺňať niekoľko podmienok:

1. Musí pochádzať zo Spojených štátov.
2. Obilná zmes musí obsahovať aspoň 51 % kukurice.
3. Musí starnúť minimálne dva roky v novom zvnútra vypálenom dubovom sude.
4. Nemôže sa plniť do suda, ak má viac než 40 % obsah alkoholu.
5. Nemôže sa doň pridávať nič okrem vody na zníženie obsahu alkoholu, ak je to potrebné.

V kentuckom meste Fiasco existuje ďalšie pravidlo, ktoré sa okrajovo dotýka bourbonu, čo tam vyrábajú: **Nikdy sa nezamiluj do niektorého z bratov Foxxovcov.**

1. KAPITOLA

GRANT

„NEROB TO,“ PRECEDÍM POMEZI ZUBY.

Na chvíľu uverím, že by ma mohla poslúchnuť. Lenže hneď ako prišlo hlásenie, vedel som, že na miesto činu dorazí prvá. Nezáležalo na tom, že bola v službe len necelú hodinu. Poznal som ju lepšie než ktokoľvek iný. Vyberie sa tam, keď sa od dispečingu dozvie adresu. Informácie, čo sme získali, sedeli. Zhodovali sa s dôkazmi, ktoré najprv poukazovali na distribúciu drog, no potom odhalili obchodovanie s ľuďmi. Konkrétne so ženami.

Nahlásil to sused, ktorý býva od starej tabakovej továrne dva kilometre severne – vraj si nepamätal, že by sa pozemok predal v aukcii, no celý víkend sa tam niečo dialo. Jeho kone to vyplašilo natoľko, že sa vyhýbali svojej obľúbenej pastvine – tej, čo bola vedľa poľnohospodárskej pôdy továrne.

Keď vyskočím na nohy, zapraská mi vysielacia. Postávam pri stole a čakám na jej odpoveď.

„Ja si nepýtam povolenie, Foxx. Idem tam. Vidím nejaký pohyb a práve som začula niečo ako kriek alebo naliehavé prosenie. Mám dôvodné podozrenie.“

„Dočerta,“ vyšteknem. „To je zasrane nezodpovedné.“ S nahnevaným povzdychom vybehnem zo svojej kancelárie do spoločných priestorov a mierim k východu. „Del, doriti, okamžite tam pošli svoj tím!“ zakričím na svojho nadriadeného dôstojníka. „Ako to, že v okolí nie je viac hliadok?“ To hlásenie zachytil každý v okrsku. Počtom obyvateľov je Fiasco malé mesto, no spadá pod deň množstvo pozemkov. Nezvykne sa tu diať nič, čo by si vyžadovalo, aby na miesto činu okamžite dorazilo niekoľko policajných áut naraz. Ja však neuvažujem nad tým, čo hovorím. Len reagujem a snažím sa pohnúť kostrou. Čo najrýchlejšie. „Na mieste je iba Fiona a zasraný zelenáč.“

Del prudko zdvihne obočie. Vedel som, že som to pokašlal, hneď ako som to vyslovil. *Fiona*. Mal som povedať dôstojníčka Delaneyová. *Nie* Fiona. Vôbec nezáležalo na tom, že sa poznáme už od základnej školy – viac než polovica z týchto chlapov s nami chodila na základku. Rozhovorom, ktorý pre to budem musieť absolvovať, sa budem trápiť až neskôr. Nejde o to, že kričím na svojho nadriadeného, ani nie som vytočený, že ma na miesto neprivolali ako prvého. Vediem oddelenie policajnej kynológie. Pri každom hlásení, ktoré zahŕňa drogy, sme ja s Julep na mieste skôr než ktorákoľvek hliadka. No v tejto chvíli potrebujú posily. Ak tam pôsobí nejaký gang, mohli by sa zapliesť do čohosi, čo nedokážu dostať pod kontrolu.

Kým utekám garážou k svojmu služobnému autu, zapískam a o pár sekúnd ku mne príbehne Julep, pazúrmi pri tom klepká po betónovej podlahe. „Máme prácu, Jules.“

Keď otvorím zadné dvere, okamžite vyskočí na svoje miesto. Rýchlo ju pohladím po tmavohnedej hlave, pripášem jej vestu a vyrazím. Necelé dva kilometre od stanice začne byť na spoločnom kanáli rušno, pretože ostatní dôstojníci, ktorí vyrazili na miesto, začnú nahlasovať svoje pozície.

„Dispečing, dorazíme tam o osem minút.“

To je pridlho. A Fiona nepovedala ani slovo. Pozriem na hodiny na palubovke. Od jej poslednej odpovede uplynuli štyri minúty. *Kurva.*

„Dispečing.“ Z vysielacky zaznie jej hlas, a tak povolím zovretie na volante. „V tabakovej továrni je hrobové ticho.“ No kým si stihnem vydýchnuť, znova ju začujem. Pri jej zadýchanom šepote v statickom šume strácam nervy. „Dispečing...“

Julep na zadnom sedadle vyštekne.

„Ideme za ňou, Jules.“

Dnes ráno ju Fiona škrabkala po bruchu dobrých dvadsať minút. Rovnako to bolo každý deň počas uplynulého polroka. A mám pocit, že aj predtým, keď sa odo mňa každú noc vykrádala, ju poriadne vyškrabkala.

V diaľke zbadám továreň. Ešte než zabočím na cestu k nej, vypnem sirény, no svetlá nechám zapnuté, najmä preto, že sa stmieva. Netuším, do čoho idem, a vôbec netúžim po tom, aby sirény všetko zhoršili.

„Dôstojníčka Delaneyová, ste na príjme?“ znova sa ozve dispečing. „Tri jednotky sú vzdialené menej ako päť minút cesty. A kynologická jednotka menej ako dve.“

„Výstrely, pozor, strieľa sa!“ ozve sa vzápätí z vysielacky. Plyn zašliapnem až na podlahu, zatiaľ čo mi srdce bije ako opreteký.

Dispečing zvoláva všetky dostupné jednotky k opustenej tabakovej továrni, ku ktorej práve odbáčam. Vypnem motor a o niekoľko sekúnd stojím pred autom. Rozhodol som sa, že Julep nechám v aute, pretože ak sa strieľa, služobné psy musia počkať, kým nie je čistý vzduch. V prestrelke by mi nepomohla, no vníma reč môjho tela a počula Fionin hlas vo vysielacke, preto vrčí na zadnom sedadle, zatiaľ čo ja vytiahnem zbraň a baterku. Presuniem sa bližšie k továrni, dvere sú dokorán a zvyšky vysušeného tabaku stále kde-tu visia z trémov. Uprostred priestoru stojí zabudnutá stará a zhrdzavená technika. Okrem toho tam už nič nie je.

Z akejsi priveľkej kôlne na okraji poľa vzdialenej minimálne tridsať metrov sa ozvú tlmené výkriky a dva ďalšie výstrely. Počujem sirény dvoch služobných áut, ktoré sa sem rútia po tej istej ceste ako ja. Na príjazdovke zachytím pišťanie pneumatík a o pár sekúnd okolo mňa preletí jedno z nich priamo ku kôlni.

Je v poriadku. „Ohlásila svoju pozíciu,“ opakujem si neustále, zatiaľ čo šprintujem k dôstojníkom, čo vchádzajú do kôlne. Vysielacku som nechal v aute, takže si tým nemôžem byť istý, no určite vedia presnú pozíciu. *Bude v poriadku. Je trénovaná, skúsená dôstojníčka.*

Keď dorazím k dverám kôlne, lapajúc po dychu s namierenou baterkou aj zbraňou, situácia absolútne nie je pod kontrolou. „Kristepane,“ zamrmlm, kým vykročím. Náš najnovší zelenáč Lee krváca na podlahe. Čupí pri ňom iný dôstojník a snaží sa priškrtiť mu ranu opaskom.

Nepristavím sa pri nich, aby som im pomohol.

Fiona.

„Mills, kde je Delaneyová?“ spýtam sa, kým kráčam k dvojitým dverám na opačnej strane kôlne. Keď pred sebou zahliadnem krvavé škvrny, baterku namierim do diaľky.

Mills spoza mňa zakričí: „Del sa vydal po stope. Keď sme dorazili, nik iný tu nebol.“

A zrazu z Millsovej vysielacky začujem Delov hlas: „Ďalší zranený. Potrebujem záchranku. *Okamžite!*“

Nepremýšľam. Zrazu zabudnem na všetok svoj tréning aj opatrnosť potrebnú na potlačenie automatickej a emočnej reakcie. Rozbehnem sa. Z plných síl utekám k miestu, kde bez pohnutia svieti baterka. Keď zahnem za poškodený drevený plot, dokážem rozoznať ich siluety.

Del čupí nad meravým telom v tráve. Hrud' mi zovrie bolesť, a tak prižmúrim oči. „Nie.“ Prebehnem okolo Dela, klesnem k nemu z opačnej strany, vytrhnem mu ju z rúk a pritiahnem ju k sebe. Tvár mi zmáčajú slzy, ktoré som si doposiaľ nevšimol, a na jej nehybné telo kričím: „Nie, zlatko! Čo sa stalo? Kurva. Kurva! Nie!“

Je mi jedno, že som ju práve vytrhol z otcovho náručia. Je mi jedno, že som vyložil karty na stôl a prezradil, že môj vzťah s Fionou Delaneyovou je oveľa viac než kolegiálny, priateľský či dokonca len fyzický, čo je naozaj absurdná predstava. Je mi jedno, že neustále opakujem tie isté slová: „Lúbim ťa. Nemôžeš umrieť, počuješ?“

Odtiahnem sa, aby som skontroloval, kde je poranená. Malá rezná rana na jej krku už takmer ani nepulzuje. Jej krv mi pokrýva ruky aj trávu podo mnou. Na ranu pritlačím dľaň, aby som zastavil krvácanie. Gombíky na služobnej košeli má pod vestou rozopnuté až po spodok, na boku je presiaknutá krvou.

Keď Fionu otočím k sebe, Del od bolesti zvráští uplakanú tvár a zamrmle: „Ježišikriste, Fiona. Moje dievčatko.“ Oba ja sklopíme pohľad k miestu, kde má strhnutú kožu, akoby sa zachytila na ostnatom plote.

Čím pevnejšie ju stískam, tým je jej telo v mojom náručí ťažšie. „Len vydrž, Fi. Len vydrž.“

Viem, že nedýcha, no nedokážem sa jej vzdať.

„Je preč, Grant.“

○ PÄŤ ROKOV...

2. KAPITOLA

LANEY

„BUDEŠ KLAMAŤ LEN V NEVYHNUTNÝCH prípadoch.“

Pohľad sklopím k svojim rukám. Nechty mám natreté svetloružovým lakom, ktorý som začala neznášať. Koža okolo nich odráža môj psychický stav – je obhryzená a otrhaná. Už celé mesiace ignorujem, čo je „správne“.

„Takže odteraz budem klamárika,“ zamrmlam a pokrútim hlavou.

Som frustrovaná, preto sa čoraz viac uchylujem k hnevu a sarkazmu. Skvelá kombinácia. Netuším, kam ideme ani ako dlho sme na ceste. Som si istá jedine tým, že utekám pred príšernými okolnosťami. Zhlboka sa nadýchnem. *Zvládneš aj náročné situácie.*

Zvuk otvárajúceho sa okna prehluší hlboký hlas Johnnynho Casha, ktorý znie z rádia.

„Bol by na teba hrdý,“ povie žena s výdychom, z čoho pochopím, že bežne nezvykne nikoho povzbudzovať ani byť

milá. Predpokladala som, že utešiť „zdroj“ je súčasťou jej bežnej práce, no asi to nebude jej najsilnejšia stránka. Keď si ju prezriem z opačnej strany kabíny nákladného auta, vládne tam priveľká tma na to, aby som dokázala odhadnúť, či ju prezrádza spôsob, akým zvierá volant a škrabe sa po líci. Či sa len nešikovne snaží zabrániť tomu, aby som sa zrútila, alebo nie je zvyknutá hovoriť niečo takéto ľuďom, ako som ja. Vďaka práci sa poznala s mojím otcom, no ani náhodou ho nepoznala ako otca.

Nepotrebujem, aby mi to pripomínala – ocko mi pravidelne hovoril, aký je na mňa hrdý. Aj vtedy, keď som ho iba hnevala. Nezáležalo na tom, koľko zamestnaní som vystriedala, vždy keď som s nejakým skončila, povedal: „Raz nájdeš, čo ti bude vyhovovať, dievčatko.“ Aj keď som prišla domov s plačom a odmietla mu povedať, čo sa stalo, zakaždým vyhlásil: „Ten chalan si ťa nezaslúžil.“ Nech sa dialo čokoľvek, vždy ma ubezpečoval, že to dobre dopadne. *„Zvládneš aj náročné situácie, Laney. Nikdy na to nezabudni. Si predsa Shawová.“*

Teraz by bol však zo mňa sklamaný. A nahnevaný. Naštvalo by ho, že sa mi do cesty postavil netvor. Presne taký netvor, akým sa celý život snažil zabrániť v tom, aby ubližovali iným – a najmä tým, ktorých ľúbil. Zažmurkám, aby som zahнала slzy, čo mi rozostrejujú zrak.

„Agentka...“

Preruší ma: „Len Bea. Mala by si sa naučiť oslovovať ma Bea.“

„Dobre. Bea. Nepotrebujem, aby si mi hovorila, čo by si v tejto situácii pomyslel môj otec. Tým si ma nezískaš. Som na vašej strane. Hnevám sa sama na seba...“ poviem trochu hrubo. „Nie. Vieš čo? Teraz som nasratá na

fakt veľa vecí. Na seba za to, že...“ pokrútim hlavou nad dôvodom, pre ktorý som vôbec zostávala tak dlho na tamtom mieste. „Som nasratá na toho netvora, že vôbec existuje, že ublížil iným a že mi prevrátil život naruby. Ibaže ja viem presne, aký pocit by z toho mal otec, keby tu bol.“

Venuje mi napätý úsmev. „Viem, že o nič z tohto si sa neprosila a mala si tam svoj život...“

S tichým smiechom si opriem hlavu o operadlo, čo ju umlčí, ešte než vetu dokončí. V poslednom čase sa môj život rútil do priepasti. Áno, mala som nejaký život a bola som hrdá, že sa mi ho podarilo vybudovať, no aj tak som ho zahodila. Možno bol ten netvor mojím trestom. Pri myšlienke, že by bol vesmír taký krutý, sa strhnem. Niekoľkokrát som sa zle rozhodla, no toto som si nezaslúžila. Nezaslúžila si to ani jeho obeť. Silno stisnem viečka a prstami si zovriem koreň nosa. Monotónna pulzujúca bolesť hlavy sa zrazu zmení na bodavú bolesť za očami. *Skvelé, už len migréna mi chýbala.*

Keďže som hore viac ako dvadsaťštyri hodín, lomcujú mnou emócie a nedokážem premýšľať triezvo. Adrenalin, ktorý mi bzučal v žilách a pomohol mi prekonať túto nočnú moru, zo mňa vyprchal. Potrebujem si pospať.

„Vždy som dala na svoj inštinkt, Laney. Teraz som presvedčená, že tvoje premiestnenie musí ostať v tajnosti a mimo oficiálnych kanálov.“

Opäť k nej šibnem pohľadom. Malo by sa mi ulaviť, že v tejto situácii vidím známú tvár, no nie je to tak. Priala by som si, aby ma z problémov ťahal ocko.

„Žena, ktorú si v tú noc zachránila, nikdy nezabudne na to, čím si prešla. Mysli na to.“

„Viem.“ Keď si spomeniem, ako tá žena kričala, utekala priamo ku mne a prosila o akúkoľvek pomoc, na koži mi vyskočia zimomriavky. Ani som tam nemala byť. Netúžila som sa hrať na hrdinku. Len som chcela byť bližšie k ockovi. Chcela som, aby si niekto vybral mňa.

Prebudila však vo mne zvedavosť. „Čo na tom podľa teba nesedí?“

„Že ubehlo už viac ako sedemdesiat hodín, no nič sa nestalo. Nieкто mal dosť rozumu na to, aby privolať maršalský úrad, pretože niečo sa mu nepozdávalo.“ Keď sa na mňa letmo pozrie, prezerám si jej profil a snažím sa čítať medzi riadkami, čo mi neprezradila. Potrasie hlavou, akoby sa pokúšala zahnať to, čo mi chcela povedať. „Vzhľadom na dôkazy, ktoré našli, sme teba ani obeť vôbec nemali premiestňovať.“ Na chvíľu stíchne a nahlas prehltnie. „Nedokázali ho prinútiť, aby im prezradil svoje meno, a v systéme ho nevedia nájsť.“

Pri pomyslení naňho mi chĺpky na krku vstanú dupkom. Ešte stále cítim, ako mi horeli plúca, keď som bežala s hmotnosťou iného človeka na pleciach.

„Žiadne meno. Len čiastočné odtlačky prstov, s ktorými sme nenašli zhodu v žiadnej databáze. Nemá žiadne finančné záznamy. Žiadne priestupky. Ibaže dôslednosť, akou sa vyznačujú rany na jeho obeti, je...“ Zarazí sa. „Až kým sa neuistím, že ti hrozí len minimálne nebezpečenstvo, postarám sa o to, aby si nebola na očiach. Tvojmu otcovi dlším aspoň *to*.“

Zapáli si klinčekovú cigaretu a ja si vytiahnem balíček kyslých želé medvedíkov.

O jej vzťahu s ockom veľa neviem, no bol vážnym federálnym agentom a ja mám pocit, že za sebou zanechal

veľa ľudí, ktorí mu dlžia láskavosť. To ma na tejto situácii neprekvapuje. Prekvapuje ma, že agentka nechce zanechať žiadne dôkazy o tom, kam idem. Dočerta, veď ani ja neviem, kam smerujeme.

Keď sa mi na hrudi usadí ťažoba, nedokážem sa zhlboka nadýchnuť. Túžim na ňu kričať a namietajú, že toto nie je v poriadku. Akoby ma trestali za to, že som sa zachovala správne, čo nie je fér. A aj keď sa mi ulavilo, že nemusím čeliť tej katastrofe, ktorú som tam zanechala, nechcem ani zmiznúť.

Ťažšie si zachovám spomienky, keď neuvidím veci, ktoré ich vo mne vyvolávajú – deky na tráve v Bryantovom parku, prechádzky po parku High Line, večere v čínskej štvrti. Ani som si nestihla nič vziať.

„Tá farba ti pristane,“ ozve sa, čím preruší moje myšlienkové pochody.

Stiahnem tienidlo, otvorím zrkadielko. Vyzerám... inak. Stále som to ja, no vyzerám akosi staršie. Menej ako žena, čo sa snaží podobať na iných, zapadnúť alebo zaujať muža. Pripomínam niekoho, kto sa cíti dobre vo vlastnej koži. *Páči sa mi to* – moje vlasy majú oranžovočervený nádych namiesto platinovej plavej, ktorú som nosila väčšinu svojho dospelého života.

Znova som sa stala niekým novým a zatiaľ tú ženu nespoznávam. Ale napokon ju spoznám. Úprimne, nespoznávala som ani osobu, ktorou som sa stala. Taký pocit mám už dlho, objavil sa hádam ešte predtým, než som prišla o ocka.

„Môžeš si nechať krstné meno.“ Cigaretu si strčí medzi pery, nakloní sa ku mne a z odkladacej priehradky vyberie zazipované vrecko. „Máš tam nový občiansky, vodičský a cestovný pas...“

Premýšľam nad svojím menom, zvyšok vytesním. Ocko ma volal Laney, no tú prezývku nepoužívam už roky. Na svete zostal len jeden človek, ktorý ju pozná, a toho už nikdy nechcem vidieť.

Zavriem oči a snažím sa predýchať znechutenie, ktoré ma prepadne, keď si spomeniem, čo všetko som s Philipom robila. Tak dlho som sa pokúšala vymazať Laney z Coney Islandu a vymeniť ju za Eleanor Shawovú z Manhattanu. Už nie som ani coneyislandskou Laney ani manhattanskou Eleanor. Významné podujatia, luxusné svadby a bohatá klientela, ktorú som obskakovala, mi umožnili vybudovať si životný štýl, no nepripadalo mi to ako život. Mala som pocit, že sa neustále oháňam svojimi známosťami, som materialistická a po čase bolo jednoduché pomýliť si tvrdú prácu so šťastím.

S miernou úľavou som si prezrela laminované doklady. Ešte stále som to celé nespracovala, a keď si to naplno uvedomím, zomelie ma to. Som dostatočne rozumná na to, aby som vedela, že emócie ma premáhajú v dôsledku nedostatku spánku a nesmierne traumatického zážitku. No kým sledujem tmavú rozmazanú diaľnicu za oknom, miznú všetky moje nahovno rozhodnutia a pomaly sa pripravujem na to, čo príde. Ak už musí byť Laney Youngová z Colorado klamstvom, tak sa do toho ponorím naplno.

Napokon som zadriemala až v Západnej Virgínii. Mám pocit, že od toho momentu po hádku, ktorá ma prebudila, ubehlo len päť minút. Pretriem si oči, aby som zaostriala, a pozriem sa na hodiny na palubnej doske. Päť minút bolo v skutočnosti šesť hodín. V aute je teplo, takmer až nepríjemne sparno, akoby bola klimatizácia už nejaký čas vypnutá. *Kde je agentka Harperová?*

Odobnem si pás a vyzriem z okna, aby som zistila, kde parkujeme. Nevidím žiadne hory ani oceán. Kam dovidím, všade sa rozlieha rovina. Doteraz som bývala vždy len neďaleko vody alebo v meste. Lenže tu sa nenachádza žiadna panoráma mesta ani zašité parky. Žiadne mrakodrapy, svetelný smog – iba obrovský farmársky dom predou mnou.

Keď otvorím dvere na aute, vlhkosť mi obalí pokožku, akoby som prešla cez mokrú handru. Vrstva potu mi vyrazila už pod všetkým, čo mám oblečené, najmä pod gumou športovej podprsenky a na zadnej časti krku.

Východné pobrežie dokáže byť v auguste kruté, ale je prvý júlový týždeň a vďaka tej dvanásťhodinovej jazde mám pocit, že som sa rovno ocitla v najteplejšej časti leta.

Ponad hlavu si natiahnem ruky a zdvihnem si vlasy, nech spod nich vzduch vyfúkne uväznenú horúčavu. Zhlboka sa nadýchnem, aby som upokojila svoje nervózne myšlienky, pretože sa snažím prísť na to, kde som, a vytáča ma, že mi je tak teplo uprostred noci. Zrazu to zacítim: vôňu. Akoby sem dorazil nehybný vánok a ovzdušie naplní vôňa pekárne. Podobá sa na droždie používané pri pečení chleba, nesie sa v nej náznak čokolády a akási štiplavá sladkosť. Nie je to aromatický morský vzduch ani prenikavý odor odlivového močiara. Je to oveľa krajšia vôňa. *Možno mi nakoniec nebude chýbať oceán.*

Čokoľvek, čo takto nádherne vonia v noci, musí byť ešte chutnejšie počas dňa. „No teda,“ hlesnem, keď zdvihnem zrak k výjavu pred sebou. Takouto honosnosťou sa vyznačuje prominentný Gold Coast alebo pobrežie East Hamptonu. Starostlivo udržiavaný trávnik aj celý pozemok sú osvetlené, akoby bol každý krík aj strom predurčený na vystavovanie a obdiv. Čierne rámy okien kontrastujú s bie-

lym obkladom a čierna strecha je v modernom farmárskom štýle. Tento typ domu sa v človeku snaží vzbudiť dojem jednoduchosti, no ja viem, aká drahá dokáže „jednoduchosť“ byť. To, aby to vyzeralo ako farmársky dom, bolo v tomto prípade dizajnové rozhodnutie, nemá to byť ozajstný dom na farme. Aj keď som jeho majiteľa ešte nestretla, je mi jasné, že tu nebyvajú žiadni farmári.

Len sem-tam sa ozve cvrlikanie cvrčkov alebo listy stromov šuštiace vo vánku. Vládne tu ticho a pokoj neskorej noci či skorého rána, ktorý sa dá ľahko pomýliť s bezpečím. *Budem tu v bezpečí?* Nevidím jedinú pouličnú lampu ani rozsvietenú verandu u susedov. Na horizonte nesvieti nijaká tmavoružová farba, ktorá by siluetu krajiny oddeľovala od temnej oblohy. Všetko je čierne a posiate hviezdami rôznych veľkostí.

Akýsi muž prehovorí a ja okamžite otočím hlavu smerom, z ktorého sa ten zvuk ozýva. Jeho tón ma prinúti obísť zaparkované auto. „Bea, počuješ len to, čo chceš. Povedal som nie. Prečo stojíš na prahu mojich dvier a nie Grantových?“

Pochopiť, že tento rozhovor je pravdepodobne o mne, nie je jadrová fyzika. Povedala, že to spraví po svojom, no predpokladala som, že aspoň dopredu zavolá, aby sa uistila, že nech už ma vezie kamkoľvek, privítajú ma tam.

„Dobre vieš prečo. A, Ace, ja sa ťa nepýtam,“ zachripí agentka Harperová.

Tesne pod schodmi zastanem. Kto je to?

„Takže sa mi vyhrážaš?“ nadhodí muž, hneď ako si ma všimne. Dvakrát si ma prezrie od hlavy po päty. Krátke tmavé vlasy so sivými prameňmi má začesané dozadu. Nezaujme ma však jeho ladiace strnisko na lícach aj brade ani

to, ako sa nesie, ale to, že uprostred noci má na sebe oblekové nohavice a bielu košeľu s golierom, na ktorej si vyhrnul rukávy. *Toto určite nie je farmár.* Ruky si založí na úzkom páse, zahľadí sa na strop verandy, vyduje líca a potom vyfúkne. Keď znova skloní tvár, zadíva sa mi do očí a povie: „Bože, Bea. Veď vyzerá ako decko.“

Možno to tak pripadá jemu. Lenže ja som toho vo svojich dvadsiatich deviatich rokoch prežila celkom dost.

Bea sa otočí ku mne a s úsmevom vytiahne škatuľku svojich klinčekových cigariet. Keď si jednu zapáli a potiahne si z nej, teplý vánok jej odveje dym spreď úst. „Pred pár dňami zastavila netvora, Ace. Môžem ti garantovať, že to nie je žiadne decko.“

Prvý raz mám dobrý pocit z toho, čo som spravila. Prvý raz za dva dni sa necítim, akoby som sa topila v neistote.

Kútiky úst sa mu podvihnú do súcitného úsmevu, ktorý mi pripadá takmer ako ospravedlnenie. Pripomenie mi tým očka, keď vedel, že sa mu nechystám oznámiť dobré správy.

Bokom sa pozrie na agentku Harperovú. „Mala by si prestať fajčiť to svinstvo, Bea.“

„Nestaraj sa, Ace,“ vyštekne naňho. „Sme dohodnutí?“

„Del vie, že si tu?“

Agentka rýchlo mykne hlavou na znamenie, že nie.

Ace sa zhlboka nadýchne a zadrží dych. „Na ako dlho?“

Harperová zíde po schodoch. „To bude závisieť od nej. Nateraz však minimálne dovtedy, kým jej nedokážem zaručiť bezpečnosť.“

Muž si ma neprestáva prezerat' pozorným pohľadom a opýta sa: „Hrozí nejaké nebezpečenstvo nám, ak si ju tu necháme? Vieš, že zlých vecí sa nám prihodilo už dost' na celý život...“

Agentka ho preruší: „Potrebujem, aby bola s niekým, komu dôverujem, a ďaleko od tých, ktorým nie.“

Neujde mi, že na jeho otázku o nebezpečenstve neodpovedala.

On sa na ňu uškrnie. „Takže do tej kategórie teraz spadám? Do úzkeho dôverného kruhu?“

„Ten kruh je poondiato malý, Ace. To vieš.“ Nevraživo dodá: „Navyše to znamená, že to budeš mať u mňa. Vieš aj, ako veľmi tento typ meny zbožňujem.“

„Naozaj pokladáš za dobrý nápad ukrývať niekoho vo Fiascu?“

„Aké fiasko?“ preruším ich. Nech sa neopováži hodiť ma do ešte horšej situácie, než z akej som ušla, ak je také niečo vôbec možné.

„Nie je nič nezvyčajné, ak je neskoro v noci v tvojom dome žena.“ Agentka zdvihne obočie a ten zjavný náznak nechá visieť medzi nimi, zatiaľ čo ho potľapká po ramene. „Urob, čo môžeš. Viem, ako sa tu šíria klebety, preto ju chráň pred všetkým, čo sa aj len vzdialene podobá na pravdu.“

„A predpokladám, že tú pravdu sa aj tak nedozviem, však?“

Harperová sa mi pozrie do očí. „Pravda je čokoľvek, čo ti povie.“ Žmurkne na mňa.

Muž si ma celú prezrie, akoby zvažoval, čo si so mnou počítať. Prestúpim z nohy na nohu a vystriem plecيا, čím mu dám mlčky najavo, že sa ho nebojím. S ďalším úškrnom pokrúti hlavou a vystrie ku mne pravú ruku. „Atticus Foxx. Môžeš ma volať Ace.“

Trvá mi niekoľko nekonečných sekúnd, kým si spomeniem na svoje klamstvo. „Laney. Youngová. Laney Youngová,“ vykóktám, zatiaľ čo mu stisnem ruku.

Pri tom zaváhaní zvráští obočie.

Hej, musím na tom popracovať. Potrebujem sa zlepšiť v predstavovaní sa menom, ktoré nie je tak celkom moje. Lenže problém je, že nie som klamárka. Nech už som bola za svoj život čokoľvek – oportunistka, beznádejná romantička, podvodníčka –, nikdy som nebola klamárka. Až do teraz.

„Tak fajn, Laney Youngová. Vitaj v kentuckom meste Fiasco.“